

אמר עזמות...

וכך, בשבתי בחג מתן-תורה זו לעילא ול-
 עילא שם ב"מזרח" הריק והרחוק של בית-הכנסת
 ב"חורבה" (הן אחינו התיירים האמריקאים שלנו
 מבקרים על רגל אחת את הכותל המערבי בירו-
 שלים ועולים בשתי רגלים לתלאיביב עיה"ק), וב-
 שמעי מתוך הנאה יתרה אל הרינה ואל התפילה
 של החזן מרדכי הרשמן, חזן "פאר אכסלנס", (אגב
 אימתי נזכה לשמע את הקונצרט הדתי המשולש
 של שלשת חזני-עולם השוכנים בכוד בארצנו,
 לקיים מה שנאמר: ו"בקרובה לך ישלשו") —
 באותה שעה עלה על זכרוני, איני יודע מדוע,
 ה ב נ ק ה ק ו א ו פ ר ט ו ב י ש נ ו ס ד ב ז מ נ
 האחרון לא בירושלים ולא בצפת, כי אם בחיפה
 עיר העתיד בשם "בנק לתרו"ג מצות"...

גולה, זכנו הלבן יורד על חלוקו האפור—קלסתר-
 פניו מזכיר את סיר אוליפנט מחסירי אומות
 העולם שגר על הכרמל, או את טולסטוי לפני
 בריחתו האחרונה...
 בקיצור, יושב הזקן בגלוי ראש ובשבת קדש
 ועפרון בידו, וסביבו כחצי תריסר תלמידים ותל-
 מידות, חלוצים וחלוצות, יושבים אף הם בגלוי-
 ראש, ספרי התנ"ך בידם, ועוברים יחד על ה"פר-
 שה" בהטעמה עפ"י הנגינה...
 לאחר נמר הקריאה וההסברה של "הרב",
 נכנסתי עמו בדברי שיחה על תרו"ג מצות ועל
 קיומן...
 — ראיתי, הוא אומר לי כצחוק חן המרחף
 תמיד על שפתי, שקשה לו לאדם מישראל לקיים
 ל ש מ ה את כל תרו"ג המצוות הכתובות בתורה
 וע"כ נפילתי על המצאה נפלאה ויסודית ח ב ר ה
 ק ו א ו פ ר ט ו ב י ש נ ו ס ד ב ז מ נ י ט ב ל
 עליו לקיים מצוה אחת בכל יום; לשמח ולא
 מצות אנשים מלומדה...

— וכמה "מניות" מכר כבודו? שאלתי בתמי-
 מות.
 — לא הרבה, ענה לי באנחה של אכזבה מלה,
 רק כשני מנינים...
 — והלא חסר הרבה עד 613 מניות?

— כן, השיב הכימאי, אמנם החברה שלי נת-
 פרקה מיד...
 — כלומר, תקנתי לו, שהבנק שלו פשט את
 הרגל?
 — יהי כך, ענה בחיור שלו.
 — ומדוע?
 — "מדוע?" מפני שכל אחד מהחברים דרש
 לקנות רק מניה אחת, כלומר, לקיים את המצוה
 ה ר א ש ו נ ה...
 הסתכלתי אל הלוחות ואל הטבלאות המטל-
 אים את הקירות, והנה נמשכה עיני אל טבלא
 אחת מוזרה, כעין דיאגראמה רחבה.

— מה זאת?—שאלתי בהורותי באצבעי כתל-
 מיד קטן ומקשיב אל הטבלא ההיא...
 — זוהי הדרך, ענה הכימאי הגדול, המובילה
 עפ"י המדע ישר ל ג י ה ע ה י...
 לא שהה הרבה והוריד את הטבלא מעל הקיר,
 הגישה לפני וראיתי לוח גיאומטרי מצוייר בדיק-
 נות מדעית נפלאה ויסודית על גונאריטמים וחכ-
 מת ההנדסה והאלגנטיקה, והעיסר—עשר מעלות בש-
 מות "הקבלה", שהן עולות כסולמו של יעקב אבי-
 נו ומובילות בהדרגה ישר לפתחו של גן-עדן...
 בקשתי לרשם בפנקסי את "השמות", ואולם
 הוא הוציא את הלוח מידי בעדינות: הן זה ניתן
 לגלות רק לצנועים וליודעי חן...
 ופתאום שלחה בתליותי את ידה לצנצנת
 קטנה העומדת לפניו על השולחן, והצנצנת מלאה
 אבקה כאפר...

— הריני מתכבד, אומר לה הכימאי, להציג
 לפניך את אשתי, את הגברת שלי...
 הפנתה הבחורה את ראשה לצדדין לראות
 את אשתו, ואיננה.
 — כאן היא, הוא אומר לה, בתוך הבקבוק
 הקטן...
 וכשלא יכלה להבין, הסביר עוד:
 — את עצמותיה שרפו אחרי מותה וזהו
 ה ד ש ן שלה, למזכרת על שלחננו...
 פני הבחורה יצלו נחוורו כפני מת, ומכילי
 דבר דבר קמה ונעלמה מיד, ואנו אהריו...

אתרנגול ותרנגולתא חרבה ביתר, ואתר-
 נגול ותרנגולתא משפחה יהודית באחת
 העיירות בגרמניה.
 המעשה מסופר בכל עתוני גרמניה, ואני מו-
 כרו לכם דברים ככתבם ממש:
 המורה הדתי ק ר ל ק ר י ב ס מדינקלס
 ב ו ל אשר במדינת ההיטלרים קבל בזמן האחרון
 פ ק ו ד ת מ א ס ר ב ו ז חלשון:
 "ליהוי ידוע שהמורה הדתי היהודי קרל קר-
 ב ס ברינקלסבול, שחט ביום 29.3.33 תרנגולות
 אחרות ועורר ע"י כך התרנגויות גדולה בין השכנים.
 והנה אעפ"י שאין כאן מקום לקנס, אעפ"י מוטל
 היה עליו, על היהודי הזה, להתחשב עם תעמולה
 ההסתה המתנהלת בחו"ל על ידי יהודים נגד גר-
 מניה, ולהמנע מהתנהגות כזו עכשיו.
 התמרמרות הקהל הגיעה לידי כך, שהממשלה

נאלצה לאחוז במרות הגנה על קרבם, כדי
 להצילו מידי ההמון הנרגז. פקודת ההגנה נמסרה
 ע"י ראש העיר מר איתמאר (לא איתמר!).
 ועל החתום: שרהמחז
 כשלושה שבועות וחצי נשאר השוחט היהודי
 תחת "הגנת" הממשלה, לכל יעשו לו חלילה הגר-
 מנים האיסטניסים "לינטש" — בגלל התרנגולות
 שנשחטו, ואח"כ נשלח מהארץ במשך 24 שעות...

ומכיון שאנו מדברים בגרמניה ובממשל-
 תה, כדאי לספר על הינדנבורג שנהפך ל... מ כ ו ר
 ג ת ה ת י מ ה.
 לסוחר חשוב בגרמניה היה ראיון עם הינדנ-
 בורג. הוא הגיע בשעה הקבועה ונתבקש להמתין!
 בטרסלין ההמתנה. הסוחר, שהיה אדם בעל תיאבון
 למעלה מן הממוצע, הוציא כורך (סנדביטש
 כלע"ז) מכיסו והתחיל לועם אותו.
 עוד טרם הספיק לבלוע חצי הסנדביטש, וה-
 נה נכנס לטרסלין מר מייסנר, מזכירו של הנשיא
 והגיד:
 — הנשיא הינדנבורג מחכה לאדוני.
 הסוחר קם ממקומו, ומתוך חוש חשכני השאיר
 את החצי השני של הסנדביטש על אחד הכסאות,
 כשהוא כרוך בגיד לכן ומרובע של מכתבים.
 אז נגש אליו מר מייסנר ואמר:
 — יסלח לי, אדוני, אם ארשה לעצמי לזרס את
 הגיד הזה. אם יכנס הנשיא לחדר הזה ויראה את

הגיד המרובע הזה ירצה בטח לחתום עליו...
והנה, ברגע האחרון ממש לפני צאתי לר-
 ד שומרונה לרגלי עספי העתון, נכנס ילד כבן
 עשר והושיט לי מכתב קטן זה:
 אדון עזמות הנכבד,
 את המכתב ישכב על שולחנו בשביל מר
 בן-אבי הכתוב בכתוב החדש קל מאד לקרא. הנני
 שולח לכבודו את המכתב מעותק, והריני מבקש
 שישלח לי את ה ע ר ס שהבטיח.
 "לכבוד,
 האדון איתמר בן-אבי,
 עורך "דאר היום",
 ירושלים
 אדוני הנכבד!
 הצלחתו הכבירה ביצירת כתיב עברי נפלא
 עשתה עלינו רושם אדיר. אנו מוצאים עכשו את
 דרכנו בעברית השבה לקדמה מפתיעה.
 בכבוד רב,
 שולחית פלאוס
 הכתובת שלי היא:
 בית ספר תחכימוני, ירושלים, בשביל
 דרור גל-עזר, כתה ז"א.
 אמר עזמות: את המכתב של הילד הפותר
 הקטן מסרתי מיד למר בן-אבי, וזה האחרון הבי-
 טיח לשלח את ספרו הלאמיני עפ"י המען הנ"ל.